

Bence Lajos

Zrínyi új várat épít

Bože moj, bože moj!
– édes Istenem, fejem fölött
a nagy ár, hátam mögött
a pogány kopó, kétfejű sas,
áfiumok tömege,
– bože moj, bože moj! –
itt állok a Mura szélén,
határon túlíként, mint
örök határon túli...

Lábam alatt az avar
között keresgélem
az iránytűt, voltam már
habsburg bérenc,
áruló, gyaurló agyar,
voltam már minden, csak
magyar nem, inkább
„nem-magyar”.

Félelmeim közepette,
a homályból nagyokat
vakkantva közelít felém
a csőre töltött
vadkan – bože moj,
bože moj! – s a vérem
– ő istenadta népem –
nem mozdul, nem akar
már élni sem, halna
inkább.

Pedig fel kell építeni
a várat, a templomot,
mely ellenáll minden
gaznak, akadályos lesz
összeesküvésnek, széthúzó
akaratnak. Épüljön: vár
a vártán, az új Remény és
Hit vára, melyen nem
vehet erőt a Halál.
Nagy művemnek betetőzése ez,
mert leírom: nem írom
pennával, az én nevemet,
becsületemet, mit dédapa
kiálta felém: agyó élet,
agyó hírnév.

De a vár, porában is áll,
földdé gyalult cölöpeivel,
oszlopként mered az égbe,
értem kiállt!